

poemes

Enric Sòria

849.915

SOR

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5106354200

Col·lecció Poesia de Paper

47

Poemes

Enric Sòria

Palma, 1996

Lluna dins l'aigua.
La pluja trenca
el suau espill de l'alba.

© del text: l'autor, 1996

© de l'edició: Caixa de Balears, «Sa Nostra», i Universitat de les Illes Balears, 1996

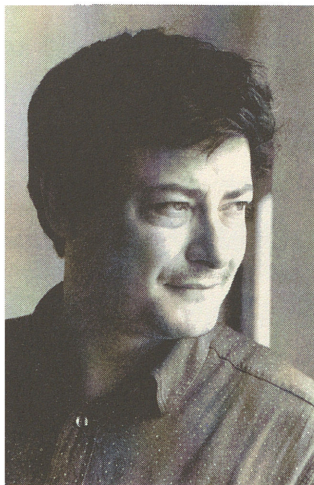
Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro, Perfecto Cuadrado i Albert Ribas

Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. E-07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Carrer de Jaume Balmes, 39 i 43. 07004 Palma

DL: PM 1721-1996

Enric Sòria Parra (Oliva, València, 1958). Llicenciat en Història, és membre fundador de la revista *Daina* (1986) i va ser redactor del setmanari *El Temps* des de 1985 fins a 1988. Actualment és col·laborador del diari *El Observador*. Ha traduït al català les *Confessions d'un opidíman anglès*, de Thomas de Quincey (1995), i amb Heike van Lawick, *La metamorfosi*, de Franz Kafka.

Ha publicat els llibres de poesia *Mirall de miratges* (València, 1982), *Varia et memorabilia* (1982 i 1988, segona edició augmentada), *Compàs d'espera* (València, 1993) i algunes *plaquettes*, com *Deu vinyetes per a un poeta valencià de preguerra* (1994). Carlos Marzal ha traduït al castellà i publicat els seus poemes a l'antologia *Andén de cercanías* (Pre-Textos, València, 1996).

És autor, a més, d'una antologia de la poesia de Josep Piera (1987) i dels llibres en prosa *Trenta anys de cultura literària a la Safor 1959-1990* (Oliva, 1990), *Mentre parlem. Fragments d'un dietari iniciàtic* (Barcelona, 1991) i *Sermonari laic* (Alzira, 1994).

ZENIT

Migdia,
blanca son,
blanca calç,
blanc declivi de barca
solar.

Si ara s'afonava
tornarà demà,
la tarda callada
l'acompanyarà.

La tarda davalla
que davallarà.

Fil de seda i lluna
talla blanca mà,
si el filat desfeia
ja no el refarà.

La tarda davalla
que davallarà.

Migdia,
blanca son,
blanca calç,
blanc declivi de barca
solar.

De Mirall de miratges

*Aquella ilustre y clara pesadumbre,
de antiguos edificios adornada.*

Garcilaso de la Vega

REPORT DE VIATGE A LA IMPERIAL TOLEDO

No sé per què vam anar a Toledo.

Indiferents trotàrem pels carrers tortuosos
i els Grecos del museu, per la petita església
que ens recordà Ravenna, callats presoners mutus.
A la pensió férem l'amor de pressa,
a soles aixecant la teua falda negra.
Com un somni en silenci,
una ciutat perfecta per a desestimar-se,
una recança fonda, llisa i monumental.

El nostre amor, Toledo, quina escaient imatge.

EL POETA REGIRA CALAIXOS

Record o espina lenta, amor, et pense.

Joan Fuster

Estime la teua adolescència postergada:

mancances, menyspreu i solitud, l'absurda metafísica rebuda
per fer que et resignares a ser una entre d'altres coses grises
jugant encadenades en un pati perpetu de col·legi.
Que fàcils de llegir, les fotos velles.

Estime eixa mirada morta de les fotografies,
tots els deserts que amaga, les apagades queixes, la pregària.
Quins tristos quinze anys, quina bellesa.
Quanta desolació que deu haver calgut
per a cristal·litzar una mirada així
(estime eixa mirada que eres tu,
trampa trivial, ho sé, de la fotografia).

Ara, eixa mirada és meua
com és meua la veu dels amics morts,
com alguns cels de Brueghel
i alguns versos de Borges, alguns cossos,
els nostres desamors, aquest poema.
Talismans espinosos que suporte, i que em donen suport:
les ombres més lleials a esta vora del temps.

Quant has canviat.
Que impúdicament fatus
ens fan els anys
i la vertiginosa continuïtat dels gestos.

UN COS

Un cos precís
com un teorema.

Un cos de cames rectes, delineades,
amb la tensa harmonia dels compassos.
Un cos de línies clares, llum i límit.
Angoixosament bell, com els teoremes.

Ací, davant meu,
amb qualsevol excusa.

QUE DIFÍCIL

Que difícil alçar-se

i mirar l'altre cos, tan nou encara,
amb una amarga serenitat d'esquerda.
D'una nit conegut. Només i per a sempre.
Anit, la bogeria... Units en un espasme,
comunitat de flama, carns trenades. Anit.
Aquell cos tan distant que es deixondeix i tu
deixant una paraula, llast, sobre els llençols.
Que difícil alçar-se, la dutxa, la gillette.
L'ordre lent de la roba, com un ritu.
Per sempre i per a sempre. Nits. Matins.
Altra vegada nits. Recança.
Alguna cosa s'abandona a la cambra que deixes.
Sempre passa.

Un gest, una mirada, un abraç indolent
vaga pels corredors mentre la llum s'imposa.
Avui, els gestos de tots els dies naixen enyoradissos,
sempre passa. Tens son. Alguna broma sura
com en un fràgil pont oscil·latori. Un bes. Una rialla.
—Hasta pronto. Volveremos a vernos. —Hasta pronto. La
porta. L'ascensor.

De Varia et memorabilia

CONSTATACIÓ

No sóc millor que tu, ho sé,
no pretenc ser-ho.
Ni he inventat jo la recança ni el tedi,
ni potser he triat cap ni un
dels meus hàbits més íntims.

És inútil, senzillament, fingir que m'interessa
alguna cosa en tu, criatura merament humana
(al capdavall com jo, que et cerque i que t'ignore)
enllà d'aquest banal enigma del teu cos.

RECORD

Despertar-te és saber-te,
recordar que t'estime
i que a l'entorn i enllà
el món, indiferent,
ordenadament gira.

Hi ha, però, un secret univers
on tu no ets, ni el món.
Sense amor ni vigília.
El forge cada nit
perquè sé que no dura.

De Restes de sèrie

PERÍFRASI

*Però encara celebren una festa grega
en què, congregant-se, recorden
antigues paraules i costums,
i llavors, ells amb ells,
es lamenten i ploren.*

Ateneu

Conta Ateneu els fets dels posidonis,
grecs que en el mar Tirreny trobaren pàtria.
Rodejats d'estrangers, toscans, llatins,
van oblidar la seua llengua, el grec,
i els costums dels passats, els miserables.
Sols una festa grega conservaven,
era una festa de clares cerimònies,
de música, de foc i d'enramades.
Repetien llavors paraules gregues
que ja no comprenien, i ploraven.
Aquell comú lament era la seua festa.
La seua festa grega.

Ateneu piadosament ho conta,
car pietat mereixen els qui perden
el fragment de bellesa a què es devien.

*Danubio, río divino,
que por fieras naciones
vas con tus claras ondas discurriendo.*

Garcilaso

DANUBI AL PAS DEL WACHAU

Ens cal una mirada atenta sobre les superfícies,
un escrutini caut, que hi discernesca
l'habitable mesura de les coses:
eixa barreja viva de barreges efímeres
on tot flueix, com l'aigua per l'arena,
en cada esguit de l'ona que al riu torna
per túnels invisibles, com la roca
—batec d'un altre onatge, molt més lent—
o la deixalla fèrtil de les fulles.

Com al col·legi, davall dels uniformes
hi ha cossos de criatures, així els homes
rere de les paraules i dels gestos.
També en l'home es dibuixa una forma amagada
que no sentim aliena i en el canvi perdura.

I és ara que ens pertoca
regraciari aquesta identitat,
entre l'alba i l'ocàs, mentre fem via
(tot discorre a la vista, com nosaltres),
i estimar cada cosa purament mentre passa,
abans que se'ns dissolga en l'aire i les pupil·les,
una imatge entre tantes.
Una imatge que túnels ignorats i invisibles
s'emporten i reuneixen, punt per punt,
ja no en els nostres ulls.

ALBA

Mira la mar, ¿no trobes com ens mena,
somnolents, a la vora mateixa de nosaltres?
Tot és camí. La llum mandrosament aixeca
drecceres de límits escatosos, deixondint-se.
Et bese entre eixos ors, la remor de la mar
sembla un reflex vastíssim de l'alè
que engronsa la carícia. Aquest matí
l'oratge del teu cos és altra immensitat.

Mira la mar. Quina justa semblança
de tu i de mi, aquesta albada immòbil
i tanmateix tan fràgil com la brisa.
Et bese. Res no sé. T'estime com l'onada
que bull damunt l'arena. Ara el meu goig
és una pura flama que l'alba multiplica
en enceses crineres que avancen i que es trenquen
en un esclat d'estels dins la glòria solar.
La glòria del teu cos que en el meu s'emmiralla.

Després
l'arena no sabrà
quin goig ardent il·luminà el matí.

AXIOMA

Hi ha veritats dolces, però no són eternes.

Hi ha veritats dolces perquè no són eternes.

No hi ha veritats eternes.

De dolces unes poques.

Ni hi ha veritats eternes

perquè no n'hi ha de certes, cap ni una.

Veritat i certesa no són pas el mateix.

Veritat és humana

i, com a tal, és insegura i dèbil,

o clama justiciera o calla acovardida,

i implora compassió si se l'acaça.

Com tot el que és humà,

és vel·leïtosa i múltiple, fràgil i parolera,

si molt convé menteix, o almenys contemporitza.

I és veritat que en aquesta feblesa trobem la seua glòria.

Certesa, cas d'haver-n'hi,

pertany a un altre món, potser pensable;

però no imaginable, i encara menys vivible,

que no ve mai a tomb i en res ens concerneix.

El meu amor és dolç, i és veritat, també.
La més dolça que tinc. I la seua fermesa,
com la seua durada, em són desconegudes.
El meu amor no és la meua certesa,
és molt més bell que això.

El meu amor és dolç i m'ompli
de veritat humana, clara i fràgil.
El meu amor em mou i em mena, com un pes,
el dolç pes que em fa ser,
perquè i ara que ame.

En la seua dolçor no hi ha res que em retinga.
En la seua veritat res que em limite.
L'eternitat no pot prometre tant.

SOMNI D'UNA OMBRA

No t'estime, poeta. Els teus versos
no menen els meus somnis,
no són mans que il·luminen les estances,
buides d'epifanies i memòries,
ni conjuren les busques de l'angoixa
amb la joia lleugera de l'escuma.

Temps era temps, dels versos
en feies una xifra, o una premonició:
la bellesa el destí i la paraula el signe.
Un altre món potser, més bell i savi,
glatia dins d'aquest, amb música secreta
que així se't revelava i oferia.

Has gastat anys i versos.
No has escrit el poema.
Els déus que recercaves
se'n riuen lluny i sempre
de la fràgil i vana humanitat
que els repta o que els invoca.
Et queda un feix de paraules desistides.
No curen ni acaronen.

No t'estime, poeta. Els meus somnis
s'embeuen d'altres ànsies que no encertes a dir,
que et deshabiten, ombra d'un altre llimb,

com en la nit immòbil s'esvaneixen
els ecos de totes les promeses incomplides,
fantasmes que desfilen, presoners de ningú,
i que ningú reclamarà el dia del judici.

Llavors, que les mudes paraules te recorden,
poeta que vas ser, mentre t'oblides
sense amor ni dolor, sense recança.
Com potser Déu s'oblida de nosaltres.

NUNC LENTO SONITU

because I am involved in Mankind.

John Donne

Les campanes lentíssimes

que no toquen per tu, o potser sí, també
(perquè no hi ha frontera) ara, mentre despertes.
Que lent ressona aquest pregó de bronze.
Que lent, mentre les ombres s'apleguen i sospiren
inaudibles adéus.
Només la tremolor que ens abandona
al fred d'aquest matí vibra entre les parets.

Estranya cambra blanca,
estrany silenci aquest
que s'ha vestit de bronze.
Com si tot s'abillara per a una cerimònia
que no t'és dedicada i que t'inclou.
Com si fóra un mateix aquesta música
i no tinguera nom, només vibrara,
per després dispersar-se, greu, molt greu,
mentre tot recupera la regularitat
que la llum, imposant-se, confirma i delimita.

Bé que d'ací no es veu, no gaire lluny
hi ha un riu que corre sempre.

De Compàs d'espera

ULTIMA MAR

Així com Déu no hi és

i tanmateix ens sap
i potser ens odia,
o ens consent,
així m'arribes tu,
i la teua existència
es mescla amb el meu mite
i el teu silenci em colga
i en ell me diluesc
fins a la sacietat, fins a l'oblit.
I ací romanem junts, junts.
Eixa estranya paraula
que ens acull
perquè ens confon en tu, perquè en tu ens viu.

AUTORETRAT 1996

El número de carnet d'identitat,
el del telèfon de casa i del treball,
l'adreça, el pis, la porta i el districte
postal, la data de naixença i la matrícula
del cotxe (que no m'aprendré mai), el número
de la sort i el número secret
del compte i de la tarja de crèdit
i l'així anomenada Seguretat Social,
i altres telèfons, informació, bombers,
socors i amics d'urgència, pocs, per a les hores
més roges de la nit, paorosos com un túnel,
i el telèfon de casa del meu oncle
(i l'adreça i la porta i el districte postal)
on vaig passar part del batxillerat,
números que recorde més prest
que aquells que em corresponen
(diuen que la infantesa no caduca),
i altres dates i xifres memorables
com ara la d'avui, les vacances previstes i pagades,
i l'hora d'entrada i la d'eixida, i l'hora
de dinar i les mides i el número del nínxol,
i encara altres adreces,
amb o sense districte,
on vaig viure períodes circumscrits
i vaig ser, de vegades,
comptadament feliç, com ens pertoca a tots.

I anar vivint així, amb el recel constant,
furtivament de fons,
d'oblidar-los i prou, per sempre més,
quan més falta farien, un instant qualsevol
d'un dia com aquest, parat al calendari,
i no ser ja ningú, just *out of print*
—ni càlculs, ni esperances, ni somnis, ni records, ni cap
termini fix. Felç i aliè
com el somriure innumerable de la mar.

MEMÒRIA D'AHASVER

Un prec no és una treva,
car no hi ha treva.

L'urna del vent recera
les cendres de la pell
que fou la teua.

Alenes,
però no hi ha misteri.
Bategues,
però ja no hi somies.
¿Recordes?
Les ombres que vas ser
ja t'han deshabitat.

Camines en la pols i tu ets la pols,
però ja no l'esperes.

Amb balbes mans has temptejat paraules:
«Misericòrdia, Déu, misericòrdia.»
¿Però qui podrà dir-les?

A tu no t'és donat trobar repòs enlloc.
Només això recordes
des de fa tant de temps que ja no importa.

Eternament, la pedra del teu prec
retruny en el no-res.

VIDRE

Un vers no és una treva.

Intenta ser alè, o carícia o oratge,
o es cargola en un deler de vidre
que les paraules no saben contenir,
però no és una treva.

En eixe joc tot s'aposta sencer,
fins l'esperança,
i valen igualment
el vers que no has escrit
i aquest que ara creus teu,
perquè, a la fi, l'únic balanç és pèrdua.

Això, almenys, ho tenen en comú
la vida i el poema.
Es juga per no-res
en canvi de no-res
a tota ultrança.
I no hi ha cap respir
ni tan sols a saber-ho, mentrestant.

No ho oblides:
aquest vers no és cap treva tampoc.
I no pot ser-ho. Escriu-lo, doncs, així.

I encara que ells ignoren
les regles i l'aspres
del joc de les paraules i el silenci,
procura no fer trampes
i deixa'l acabar en la ruïna.

El que importa és que els talls, els faça nets.

VETLADA

Les hores són espesses

i alhora s'esvaneixen
com l'aigua dins de l'aigua
en corrues invisibles.
Ni aquesta copa ni la botella
és l'última. Quan ens sembla
podrem brindar de nou.

Acompanyadament, la nit
esdevé immòbil. Hi ha un goig
que cerca el límit, que hi aspira.
Saber-te en el silenci i en la veu
em forma l'atmosfera més lleu de respirar.
Jo no sé si sóc digne de l'amor
que m'ofereixes i ni tan sols m'inquieta,
i així tot és gentil i pren la teua forma
d'immensa mar tranquil·la i m'hi capbusse
i en faig grans glops fins que l'alè i la sang
com l'aigua dins de l'aigua van fonent-se
i visc eternament a dins de tu
mentre bevem el temps que va bevent-nos.

CERCAPOU

Tot al davant i entorn

les dones passen i els carrers respiren
sota un sol desnonat, feixugament.
Urnes, arbres, penells que s'acumulen
per lentes avingudes
de sorra soma i còdols,
per viaranys que es dissolen en fuga.
Vinyetes aturades, suspeses
en agulles de sal, embalsamades
a les vitrines del museu dels llimbs.

El món és quiet i lluny.
La mirada és un vidre on els ocells s'estrellen
(en queda una sang ínfima,
però no cap esquerda).
A dins dels ulls tot crema, i cada espira
també cerca passera i romp en va.
Només el fred travessa aquest camí
i entela lentament l'alè i la llum
i arrecera la pell, com en el son,
l'aigua sense remors de les marjals.

Hi ha un altre fred que no és el de la pell,
però encara és a fora.

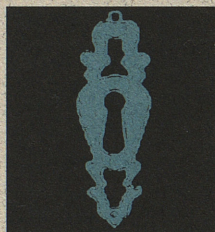
(Inèdits)

L'autor ha llegit aquests poemes al Centre de Cultura Sa Nostra

el dia 11 de novembre de 1996

26. JOSEP MARÍ. *Poemes*
27. FRANCISCO J. DÍAZ DE CASTRO. *Noches de hotel*
28. MIQUEL CARDELL. *Les terrasses d'Avalon*
29. FELIPE BENÍTEZ REYES. *Poemas*
30. BARTOMEU FIOL. *Canalla contra establishment*
31. MARIÀ VILLANGÒMEZ. *Entre la mar i el vent*
32. CÉSAR ANTONIO DE MOLINA. *Poemas*
33. LUIS ALBERTO DE CUENCA. *Poemas*
34. M. LÓPEZ CRESPI. *L'obscura ànsia del cor*
35. SEBASTIÀ ALZAMORA. *Formes del cercle*
36. ÀNGEL CAMPOS PÁMPANO. *Poemas*
37. LUIS MUÑOZ. *Poemas*
38. JUAN BARJA. *Las noches y los días*
39. ANTONIO GAMONEDA. *Poemas*
40. ÁLVARO SALVADOR. *Diez de últimas*
41. ÀNGEL TERRON. *Al·lotropies*
42. JAVIER JOVER. *Urano en la casa doce*
43. RAMIRO FONTE. *Poemas*
44. ÀNGEL GONZÁLEZ. *Poemas*
45. JOAQUÍN BENITO DE LUCAS. *Poemas*
46. DAMIÀ HUGUET. *Les flors de la claror*

Universitat de les
Illes Balears

"SA
NOS
TRA"
Obra Social
i Cultural